

Förord

Tack igen för intervjun! Syftet är ju ett helt annat men jag känner att intervjun var läkande för mig. Det kan kanske vara intressant för dig att veta. Jag har inte träffat särskilt många som är genuint intresserade av att få svar på sådana frågor så det kändes fint för mig att få berätta.

Så skriver Laura efter att Charlotta Carlström har intervjuat henne för denna bok. Det speglar också en vanlig attityd till hbtq-frågor inom frikyrkorna: Många talar helst inte om det, och när man talar om det är de flesta mer intresserad av att ge svar än att få svar från de personer det faktiskt berör. Och häri ligger det stora värdet i Carlströms bok. I en lång rad intervjuer har hon lyssnat, samtalat, frågat vidare och ger därmed en nyanserad och färgrik bild av intervjupersonernas erfarenheter och reflektioner.

Carlström ger en bild av något som både finns och inte finns i den frikyrkliga tankevärlden. Många av intervjupersonerna berättar om den undervisning rörande hbtq de har fått, till exempel i ungdomsgrupper. Om all sexualitet som inte är inomäktenskapliga heterosexuella relationer som något syndigt, som leder bort från Gud, som inte hör hemma i församlingens gemenskap. Å andra sidan att samkönade relationer är så otänkbara att just detta gör att relationer länge kan hållas hemliga, eftersom det inte ses som konstigt att personer av samma kön har mycket kroppskontakt eller sover i samma säng när man är på läger.

Boken berättar också om just det som anges i titeln, en villkorad gemenskap, om att få vara med, men bara på nåder, som en andra klassens församlingsmedlem. Om att homosexualitet inte är en synd om man väljer att leva hela livet i celibat. Om att välja att stanna kvar i församlingen men inte tala högt om att väninnan som följer med till gudstjänsten egentligen är en partner. Om att komma ut och som en konsekvens bli främtagen alla församlingsuppdrag: att inte längre få undervisa, predika eller representera. Och att ändå vilja vara kvar eftersom det är här de hör hemma, i den karismatiska kristendomen, med den känslomässiga lovsången, det starka personliga engagemanget, gemenskapen som alltid finns där när livet är svårt, eftersom andra kyrkliga gemenskaper känns urvattnade och känslofattiga. Och en kärlek till det de har fått med sig från sin frikyrkliga bakgrund: en grundtrygghet, en känsla av att vara älskad, att alltid bli förlåten, en grundrespekt för andra människor. Det här är inte unikt för kristna inom frikyrkovärlden. Liknande kommentarer kan man höra från hbtq-personer inom till exempel ortodox judendom. För dem skulle livet vara lättare i en regnbågscertifierad reformjudisk synagoga, men samtidigt känner de att det är inom ortodoxin de hör hemma, med dess sätt att helga de mest vardagliga handlingar till något som varje dag påminner om att de tillhör det judiska folket.

Carlströms material är komplext i alla avseenden. Gruppen intervju-personer omfattar män, kvinnor och transpersoner ur skilda generationer. De kommer från storstäder och mindre orter, och från olika samfund. Vissa har kommit ut som hbtq, andra inte. Attityderna bland samfunden varierar på hela skalan från totalt avståndstagande till acceptans och bejakande. Även inom respektive samfund finns skillnader i inställning mellan församlingar, grupper och individer.

Boken skildrar inte en slutpunkt utan är snarare ett nedslag i en rad olika processer, såväl för samfund och församlingar som för individer. Det handlar om samtal som förs, inom samfund, med vänner, med världen utanför frikyrkorna och med Gud. Samtal som leder fram till den punkt där samfund och individer befinner sig på just nu, som speglar både den väg som vandrats och möjligen den som leder in i framtiden. Som intervjupersonen Pontus uttrycker det:

Nu i efterhand ser jag det som en lång process med Gud och mig själv. Att när jag märkte att jag började acceptera det i mig själv så växte min relation till Gud också, att då kunde jag vara ärlig med vem jag var inför Gud också och så fick jag någon form av bekräftelse från Gud att det är sådan här du är, det är bra, det är så du ska vara.

Lena Roos
Professor i religionsvetenskap
Södertörns högskola